

SVENSK FISKERITIDSKRIFT

Utgifven af

Dr. TH. THORSTEN EKMAN

23. E ÅRG.

1914

HÄFT. 1.

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.
UPPSALA

S. ALLCOCK & Co. Ltd.

Standard Works, Redditch, England.

Fiskkrok, Metspön och Fiskredskap

Under åren 1900—1910 har fabriken erhållit 6 "Grand Prix", hvilket bekräftar den öfverlägsna kvaliteten af de varor, som fabriken tillverkar.

Detta drag saknar fenor, den kringsvängande (roterande) rörelsen åstadkommes genom en böjning af stjärten, draget är försedt med aftagbara trekrokar, kan användas med endast en trekrok vid stjärten, men äfven lika bra med trekrok å båda sidor.

Frånvaron af alla lindningar gör draget mycket varaktigt.

Draget spinner mycket fort, svänger omkring centrumstången och är ett oemotståndligt lockbete.

Tillverkas i 3 storlekar, små, medel och stora, passande för laxöring, lax och gädda.

N:r 7249 »TIT-BIT» (medelstorlek).

Hufvudagenter:

Paul Berghaus & C:o, Göteborg.

Svensk Fiskeri-Tidskrift

UTGIFVARE D:R TH. THORSTEN EKMAN.

FISKERIMINTENDENT.

23:e årg.

1914

Häft. I

ÅR 1914.

Det viktigaste, som för våra fiskerier händt under år 1913, torde vara utgifvandet af lagen om gemensamhetsfiske. Ännu torde den väl knappast hunnit blifva tillämpad, men åtminstone en anhållan om förklarande af visst fiskevatten för gemensamhetsfiske har dock redan inlämnats.¹ Det är sålunda en början.

Då vi nu, efter många om och men, verkligen fått denna efterlängtade lag — låt vara i ej *allra* bästa form men dock i sådan, att den i många fall bör med fördel kunna tillämpas — gäller det att draga största möjliga nytta af densamma. Att den bör lämna ett synnerligt godt stöd för anordnande af rationellt fiske i många slag af våra fiskevatten, är väl känt. Nu skola vi genast börja använda oss af densamma, där den passar. Af mycket stor vikt är det äfven att ej dröja med att skaffa behöfligt material för att få fram de ändringar af lagen, som äro nödvändiga för att få *största* effekten af den. Troligen skulle detta ske bra, om man öfverallt, där gemensamhetsfiske vore önskligt, sökte drifva fram sådant. Passade det då ej efter gällande lag, så finge man fastslaget orsaken, finge denna protokollförd, då förslaget visade sig icke lämpligen kunna genomföras.

Redaktionen är tacksam för alla meddelanden om sökta, genomförda eller afslagna gemensamhetsfiskerier samt om hvad därmed kan stå i sammanhang. Vi skola gärna och efter bästa förmåga söka lämna de upplysningar

¹ Till K. B. i Stockholms län angående Länna kyrksjö och Penningbysjön i Länna socken.

rörande tillämpningen af lagen, som möjligen komma att af oss begäras.

För dem, som ej känna till dess ordalydelse, meddelas, att lagen som bilaga medföljde häft. 4 af denna tidskrift 1913. Den kan nu fås hos oss efter insändande af 25 öre.

Vi kunna ej underlåta att äfven påpeka önskvärdheten af, att alla tidskriftens och Svenska Fiskareförbundets gynnare söka sprida intresse för den goda saken och söka skaffa nya medlemmar till Förbundet. Anmälningkort utsändas med nöje efter begäran.

Södertelge i februari 1914.

Redaktionen.

Protokoll hållet vid Svenska Fiskareförbundets styrelses sammanträde å Hotell Kronprinsen i Stockholm den 15 januari 1914.

§ 1.

Närvarande: professor Lönnberg, landshöfding Sahlin, ryttmästare von Mentzer, godsägarna von Horn, Isoz och Hök, grefve Bielke, öfverjägmästare Tigerhielm och doktor Ekman.

§ 2.

Beslöts, att årsmötet skulle hållas å Kungl. Landbruksakademiens stora sal i Stockholm fredagen den 20 mars kl. 7 e. m., samt att därvid skulle förekomma bl. annat: 1) Om gäddodling, föredrag af fiskeriintendenten Th. Ekman, 2) Om möjligheten att erhålla ålyngel till inplantering, öfverläggningsämne, inledt af fiskeriassistenten Ivar Arwidsson, samt 3) Hvad bör göras för sportfiskets ordnande i landet? öfverläggningsämne, inledt af ryttmästare von Mentzer.

Efter företagen diskussion af sistnämnda ämne fann Styrelsen detta vara af så stor vikt, att Styrelsen ansåg sig kunna tillstyrka Förbundet att åtaga sig en utredning af frågan.

§ 3.

Godkändes kallandet af fiskeriinstruktören Gottfrid Arvidsson, Umeå, till ombud för förbundet samt beslöts att till sådant ombud äfven kalla ingeniören Wilh. Schumacher, Stockholm.

§ 4.

Utsågs sekreteraren till sådant ombud, som angifves i § 3 af Landtbruksveckans stadgar.

§ 5.

Lämnade professor Lönnberg förslag till ordnandet af de i § 7 af styrelsens protokoll af den 13 november 1913 beslutna analyserna af anjovis, hvilket förslag godkändes.

Stockholm som ofvan
Thorsten Ekman.

Justeras:

Einar Lönnberg.

UNDERDÅNIG SKRIFVELSE RÖRANDE FÅNGST AF
SKÅL OCH UTTER MED SAX.

(Bilaga till styrelseprotokoll den 13 nov. 1913.)

Till Konungen.

Enligt det förslag till ny "jaktstadga", som af för detta ändamål tillkallade sakkunnige afgafs den 23 december 1909, skulle sax få användas för fångande af "skadliga djur" (se § 8). I samtidigt afgifvet förslag till "lag om rätt till jakt" omnämnas såsom skadliga djur bland andra utter och skälhund (se § 15). I motiveringen för upptagande af utter och skälhund bland "skadliga djur" anföres, att de äro "svåra skadedjur för fisket" (uttern) eller "mycket svåra fiender för fiskerinäringen" (skälhundarna) (se sid. 54 i kommitterades förslag till revision af jaktlagstiftningen). På initiativ af riksdagen

blef det emellertid i jaktstadgan af den 8 november 1912 (§ 8) förbjudet att använda sax för fångande af andra djur än vissa i 13 § af lag till rätt om jakt uppräknade fåglar.

Skälhund och utter få sålunda numera icke fångas medelst sax.

För fiskerinäringen har denna inskränkning i användande af sax för fångst af skadedjur vållat betydande olägenheter genom den därigenom ökade svårigheten att förhindra utterns och skälens skadegörelser på fisk, fiskeredskap och fångst.

Att skälens stora skadlighet för fiskerinäringen är allmänt erkänd, belyses tillräckligt tydligt däraf, att åtminstone sedan år 1901 i enlighet med nådiga kungörelserna den 1 juni 1900 och den 7 juni 1901 statsbidrag kunnat erhållas till belöningar för dödade skälar, att under t. ex. åren 1909, 1910 och 1911 sådana belöningar utdelats för dödade resp. 6,476, 8,935 och 7,505 st. skälar med resp. 17,943, 27,602 och 22,801 kr., i hvilka summor ingått statsbidrag med resp. 6,387, 6,694 och 7,000 kr., samt att framdeles utbetalande af sådana belöningar torde komma att för Östersjökusterna ordnas på internationell väg.

I Sverige ha saxar för dödande af skälar hittills hufvudsakligen användts utmed Norrlands kuster, där de så småningom fått ökad och alltmera utbredd användning. Några statistiska uppgifter om, huru många skälar, som fångats med sax, torde ej finnas, men enligt uppgifter från fiskeriinstruktören i Västerbottens län torde för närvarande finnas därstädes omkring 150 skälsaxar, de årligen fångade skälarnas antal vissa år hafva kunnat uppgå till inemot 500 st., samt det ej sällan hafva händt, att fiskare, som arbetat med skälsaxar, på en höst kunnat taga ett trettiotal skälar och därutöver.

Skälsaxarna hafva synnerligen kraftiga fjädrar och slå t. ex. med lätthet af en grankäpp med en diameter af halfannan tum. Också dödas skälen, som vanligen träffas i hufvudet eller om halsen, så godt som alltid omedelbart af saxen eller åtminstone mycket fort. Of-

tast träffas han i hufvudet af en af de långa taggarna i saxen och dödas sålunda genast. Skälsaxarna utläggas alltid på djupt vatten. Skulle skälen sålunda ej dödas direkt af saxen, så kväfves han mycket fort. Att han i regel dör genast, framgår enligt uppgifter af fångstmännen däraf, att saxen, som löst uppsattes i en träställning, vid fångsten i regel ej rubbas ur denna. Man kan sålunda säga, att skälen säkerligen i regel icke plågas mera vid fångst i sax än vid jakt medelst skjutgevär eller på annat vanligt sätt.

Under det att skälen skadar fisket vid hafskusten och detta såväl genom förtärande af den fria fisken som genom sönderrivande af fiskeredskap och borttagande af i denna fångad fisk, så uppträder *uttern* som skadedjur för fisket hufvudsakligen i rinnande vatten, vid fiskdamm-anläggningar samt i allmänhet i mindre vatten och åstadkommer därvid skada, framför allt genom fiskätande. Han är en mycket skicklig fiskfångare och förtär framför allt gärna dyrbarare, finare slag såsom forell- och laxartade fiskar, ål, kräftor m. m. dyl. En enda utter eller utterfamilj kan på ganska kort tid åstadkomma en betydande skada. På grund af utterns tysta uppträdande och stora skygghet samt emedan han hufvudsakligen är i rörelse under skymningen och natten, har man ofta ej en aning om, huru allmänt han stundom uppträder, och hans närvaro märkes ofta först på fiskens eller kräftornas aftagande i antal.

I Tyskland utbetalas genom fiskeriföreningar sedan länge tillbaka skottpengar för uttrar. Äfven i Belgien hafva belöningar för dödande af uttrar utbetalats allt sedan år 1889. Dessa premier, 10 francs pr st., lämnas direkt af statsmedel. Enligt den belgiska tidskriften "Pêche et Pisciculture" hafva under de 20 åren 1889—1908 betalats premier för tillsammans 4,982 uttrar, sålunda i genomsnitt för 249 om året. De första åren dödades de flesta, men medeltalet har under de sista 10 åren dock varit 225; ännu år 1899 dödades 273 st.; det minsta antalet kommer på år 1904 med 172, sålunda icke under de 4 sista åren. Det framgår sålunda,

att t. o. m. i ett så tätt befolkadt land som Belgien någon utrotning ej har kunnat ske trots dessa premier och djurets värde för öfrigt.

Utterfångsten sker i regel mest effektivt genom användande af sax, och framför allt är detta fallet vid fiskdammar och mindre vatten, på platser där fiskeinnehavaren oftast icke är jägare och framför allt icke annat än i sällsynta fall kan hafva den speciella utbildning, som nödvändigtvis behöfves för att med godt resultat idka utterjakt med skjutvapen.

Då uttern ofta byter om vistelseort, hvarvid han kan göra t. o. m. långa vandringar, och ett lokalt utrotande af honom vid den ena eller andra platsen, där han gör stor skada, därför är omöjligt, är det så mycket nödvändigare att hafva tillgång till ett lätt använt redskap för hans fångande. Att tillkalla speciella utterjägare skulle i de allra flesta fall ej medhinnas eller blifva allt för dyrbart, oafsedt det förhållandet att det knappast torde finnas många sådana i vårt land.

Stundom sättas uttersaxar på land, men i regel lyckas fångsten bäst, om saxen gillras under vatten. Detta senare sätt är ju äfven att förorda ur djurskyddssynpunkt, emedan den fångade uttern, nedtyngd af den tunga saxen, ej kan komma upp till vattenytan utan mycket snart drunknar.

Med åberopande af anförda förhållanden får Svenska Fiskareförbundet härmed i underdånighet anhålla, att Eders Kungl. Maj:t ville låta vidtaga sådan ändring af § 8 i nådiga jaktstadgan af den 8 dec. 1912,

att sax, gillrad under vatten, måtte få användas för fångande af skälhund och utter.

Underdånigst

Stockholm den 13 november 1913

för Svenska Fiskareförbundet.

Einar Lönnberg.

Thorsten Ekman.

ETT ÅLDERDOMLIGT FISKEREDSKAP.

Af fiskeriassistenten d:r I. ARWIDSSON.

Sysselsatt med undersökningar öfver forell- och laxöringstammen i Värkaån, östra delen af Kristianstads län, lyckades jag 1911 genom bemedling af f. d. Skeppsredaren Hans Andersson, Hafängen, anskaffa en s. k. pulsekorg, afsedd för fångst af foreller. Detta redskap anses, tydligen utan fog, vara förbjudet genom gällande fiske-

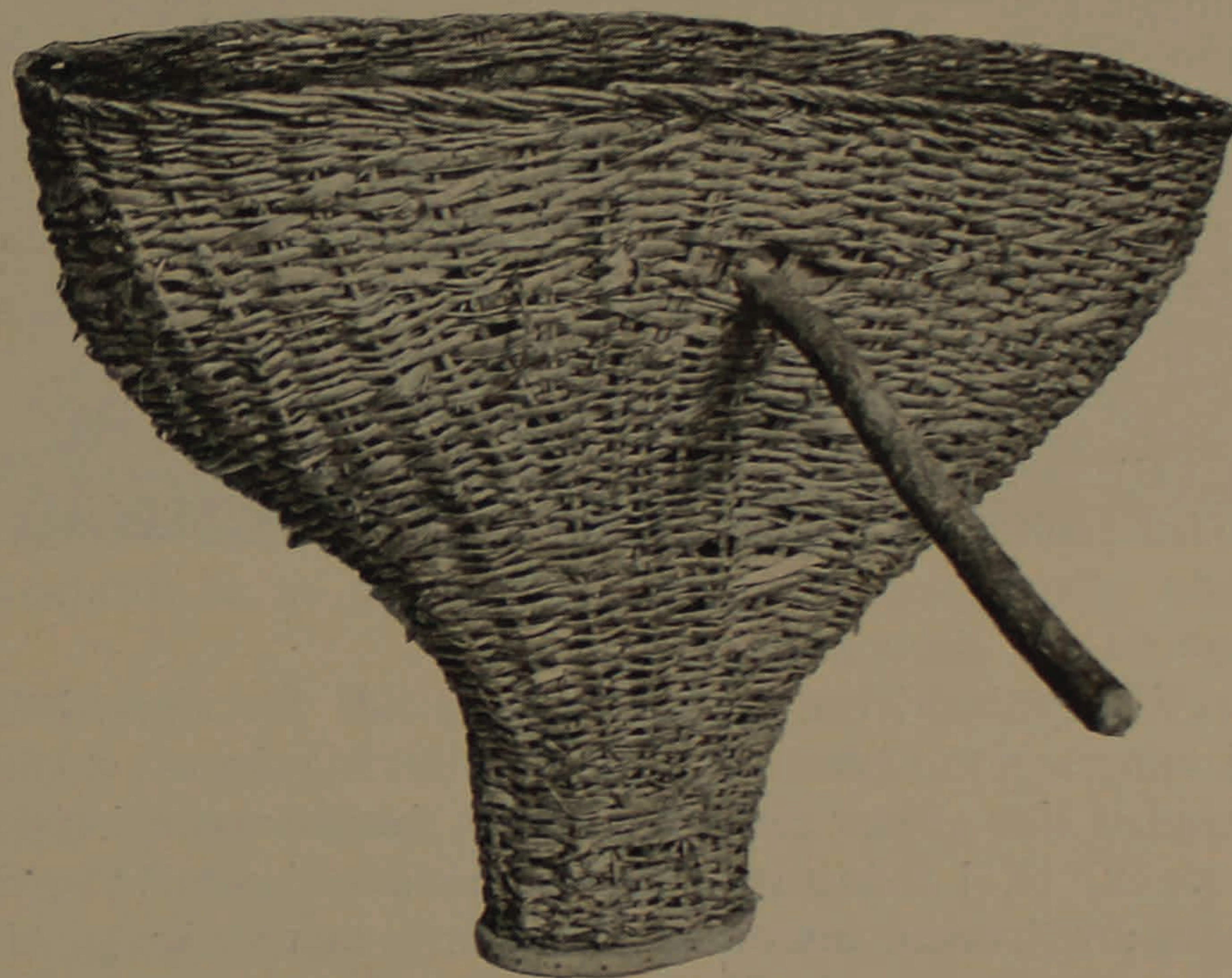

Fig. 1.

stadgar, och lär numera vara sällsynt. I hvarje fall har jag i trakten ej lyckats spåra andra exemplar än det nämnda,¹ och om redskapets utbredning i öfrigt känner jag intet, med undantag af att det tidigare var ganska vanligt vid ifrågavarande del af Värkaån.

“Pulsekorgen” är tätt flätad af klufven ene mellan smäckra enkäppar. Ingången, jfr fig. 1, är låg men vid

¹ Nu i Nordiska Museets ägo, n:r 120,576.

(43×133 cm.); formen i öfrigt framgår af samma figur. Korgen är således ganska djup (yttre mått: 101 cm.) och dess hopdragna botten jämförelsevis ganska liten och täckt af en träskifva (22×34,5 cm.). I eller snarare något innanför ingången finnes en 77 cm. lång, med fyra pinnar försedd "stege" anbragt, och igenom dennas midt går en 110 cm. lång stake, som fortsätter tvärs igenom korgen för att tjäna som handtag.

Här må påpekas, att redskapet blott lämpar sig för jämförelsevis små åar, hvilka man tämligen lätt kan vada öfver; detta behöfver ju ej utesluta tillvaron af djupare höljor där och hvar. Vidare böra stränderna, åtminstone i stor utsträckning, vara mer eller mindre branta och härigenom erbjudande möjlighet till att anpassa pulsekorgen, som lägges platt mot botten med mynningen mot strömmen och tätt intill stranden. Under rothvalf eller i närheten af rik växtlighet kan man ofta finna lämpliga platser, som f. ö. böra väljas så, att en utskrämd forell kan misstänkas söka skydd där. Till sist bör betonas att vattnet säkerligen måste vara klart, enär forellerna annars sannolikt ej med samma ifver uppsöka ett skyddande gömsle vid stranden, hvilket är en af förutsättningarna för detta fiske.

Fisket bedrifves under den varma årstiden, helst juli—aug., och bäst vid jämförelsevis ringa vattenmängd. Man flätar smärre, rikligt bladbarande kvistar af t. ex. al, i den ofvannämnda stegen innanför mynningen; kvistarna anordnas jämnt men samtidigt ganska glest, så att en skyddssökande forell lätt kan tränga igenom. Sedan utlägges och fasthålls pulsekorgen, hvars mynning, som ofvan nämnts, skall vara riktad mot strömmen, såsom fig. 2 visar. Ofta ställer mannen, som sköter pulsekorgen, ena foten eller vid grundare vatten ena knäet på densamma. Han bör noga aktge på, om någon nerrusande forell, som gifvetvis lätt lockas att söka sig in genom de gröna kvistarne, inkommer i korgen, hvilken i så fall hastigt reses med mynningen rakt upp. Fångsten tömmes sedan på lämplig plats. Detta arbete med lyftandet af korgen, etc. är nog så kräfvande och

fordrar, om fisket skall pågå länge i sträck, goda kroppskrafter. Samtidigt som korgen sättes i passande ställning intill botten, skall en andra man, försedd med en lång, smal stör, genom ifrigt stötande med denna bland växtlighet, bråte, stenar och öfverhufvud taget på sådana ställen, där foreller kunna misstänkas att uppehålla sig, söka att få dessa att rusa ut. Han är alltid uppströms om mannen med pulsekorgen och på samma sida af ån som denne och går så under ideligt pulsande ned mot

Fig. 2.

densamme; så tätt intill hvarandra, som fig. 2 visar, komma de emellertid ej.¹ Långa sträckor lönar det sig i regel ej att affiska åt gången, utan börjar den pulsande mannen blott c:a 30 m. ofvan den andra. Vid förflyttning uppåt drages pulsekorgen i vattenytan. Utskrämda foreller rusa i regel nedåt, och utkomna i det fria, klara vattnet söka de oftast in till samma strand igen och hamna då ofta i korgen. Emellertid rusa en del gifvetvis midt i strömmen eller undkomma de genom att i sista ögonblicket undvika korgen. Hur som helst är detta fiske med vana, påpassliga och händiga fiskare ganska gifvande helst om man tar hänsyn till antalet fångade fiskar. Jag har med mycket stor fördel använt detta

¹ Äfven i annat afseende är denna figur ej fullt naturlig, nämligen så till vida, som de båda männen ej ägde någon nämnvärd vana vid detta fiske; fig. 2 förf. foto 1911.

redskap för insamlandet af diverse åldersstadier af forell just här i Värkaån, som äger synnerligen klart vatten.

I detta sammanhang må påpekas, att en vanlig stark håf med aflång öppning och denna något öfverflätad med gröna kvistar äfven låter använda sig, ehuru fångstmöjligheterna gifvetvis då blifva mindre. På tal om forellfångst med håf kan jag till sist omtala, hur jag i december månad 1912 fick en del foreller fångade ute i svaga strykor längre upp i samma å; lågt vattenstånd rådde. En man vadade ut och höll en vanlig, ej med kvistar klädd håf nedom större stenar, samtidigt som han med en kort käpp eller med ena foten oroadde de foreller, som tilläfventyrs funnos därintill. Stod en forell vid en sålunda kringletad sten, blef han åtminstone i några fall fångad, hvilket allt visar, att man ibland med små och enkla medel kan åtkomma en så skygg och snabb fisk som forellen.

NY INSTRUKTION FÖR DE MED STATSMEDEL UPP- RÄTTADE STORMVARNINGSSATIONERNA,

efter samråd med föreståndaren för Statens Meteorologiska Centralanstalt utfärdad af Kungl. Landtbruksstyrelsen den 11 november 1913.

Företal.

Stormvarningar, hufvudsakligen afsedda till nytta för fisket, anordnades år 1905 på Sveriges västra kust vid 28 stationer från Strömstad till Skanör och stormvarningstelegram började utsändas från Meteorologiska Centralanstalten den 16 september sagda år. Under de följande åren har stormvarningssystemet småningom utvecklats, i det att dels nya stationer inrättats på nämnda kuststräcka, dels på Skånes södra och östra kust samt Blekinges kust till Utlängan SO om Karlskrona, dels flera stationer, som från början hade endast anslagstafla, sedermera också fått stormvarningssignaler. Antalet stormvarningsstationer från Strömstad till Utlängan utgör f. n. 47.

Vid 1913 års Riksdag framlade Kungl. Maj:t proposition, som af Riksdagen godkändes, om anordnande

af stormvarningar också på rikets östra kust samt Öland och Gottland, samt utveckling af det nuvarande stormvarningssystemet i sådan riktning, att det skulle gagna icke blott fisket utan också den öfriga sjöfarten. Af denna anledning skulle Meteorologiska Centralanstalten, när väderleksutsikterna båda hård vind eller storm, utsända stormvarningstelegram icke blott såsom hittills på förmiddagen, utan äfven på kvällen. I sammanhang därmed skulle också på vissa stationer anordnas af lyktor bestående nattsignaler för stormvarning; denna signalering skall dock börja först år 1915 och omnämnas därför ej i följande instruktion.

Redan från början var omsorgen om inrättandet och vården af stormvarningsstationerna af Kungl. Maj:t anförtrodd åt Kungl. Landtbruksstyrelsen, som utöfvade den genom framlidne byråchefen d:r Filip Trybom i samråd med Meteorologiska Centralanstalten. Denna anordning har visat sig vara så lämplig, att äfven nu, sedan stormvarningssystemet är afsedt att tillgodose också den större sjöfarten, Kungl. Maj:t anförtrott vården häraf åt Landtbruksstyrelsen.

Första upplagan af denna instruktion utgafs år 1905¹ och omtrycktes oförändrad år 1910. Med anledning af ofvan omtalade utveckling af stormvarningssystemet har denna nya upplaga blifvit delvis omarbetad, särskildt med afseende på det nya, internationellt antagna system för dagsignalering af stormvarningar, hvilket från 1 januari 1914 skall komma till användning vid de svenska stormvarningsstationerna i stället för det hittills använda, samt med afseende på stormvarningstelegrams utsändande vid behof äfven på kvällen.

Föreståndarne för stormvarningsstationerna ombedjas att noga genomläsa och lägga på minnet föreskrifterna i följande instruktion, så att de äro fullt förtrogna därmed redan den 1 januari 1914, då den skall börja tillämpas, samt att så mycket som möjligt söka bland sjömän, fiskare och andra kustbor sprida kännedom därom.

¹ Se denna tidskrift år 1905, häft. 5, sid. 155.

A. *Stormvarningstelegram och stormvarningssignaler.*

§ 1. Så ofta som vindstyrkan på hafvet utanför en stormvarningsstation väntas skola inom en cirkel med en radie af omkring 50 sjömil (93 kilometer) under eftermiddagen eller natten eller påföljande morgon före kl. 8 uppgå till minst 7 Beaufort (minst styf kultje, vindhastighet minst 12 meter i sekunden), afsändes från Meteorologiska Centralanstalten i Stockholm till stationen på förmiddagen eller senast kl. 12 midd. ett *stormvarningstelegram*; och om liknande vindförhållanden väntas inträffa under natten eller påföljande dag före kl. 8 e. m., afsändes på kvällen senast kl. 10 e. m. från Centralanstalten till stationen ett *stormvarningstelegram*, hvilket dock, på grund af många telegraf- och telefonstationers stängning på kvällen, f. n. icke kan hinna fram till somliga stormvarningsstationer förrän följande morgon.

Men om man vid Meteorologiska Centralanstalten, då stormvarningstelegram skulle enligt det nyss sagda därifrån afsändas, vet, att vindstyrkan på hafvet utanför stationen uppgår till minst 7 Beaufort och väntar att den skall småningom aftaga, så ditsändes intet stormvarningstelegram.

§ 2. Vid de stationer, där anslagstafla finnes, skall *stormvarningstelegrammet* genast efter ankomsten anslås å denna. Telegram, som från Meteorologiska Centralanstalten afsändts på förmiddagen, skall kvarsitta å taflan till påföljande morgon kl. 8 och då borttagas, och telegram, som från Centralanstalten afsändts på kvällen, skall kvarsitta å taflan till påföljande dag kl. 2 e. m. och då borttagas, dock att om nytt stormvarningstelegram ankommer före sagda tider, det gamla telegrammet genast skall borttagas och det nya anslås.

§ 3. Den i telegrammet angifna *stormvarningssignalen* skall genast efter telegrammets mottagande hissas vid de stormvarningsstationer, som äro försedda med signalapparat för ändamålet. Om telegrammet afsändts från Meteorologiska Centralanstalten på förmiddagen, skall

signalen kvarsitta till påföljande morgon kl. 8 och då nedtagas, men om telegrammet afsändts från Centralanstalten på kvällen, skall signalen kvarsitta till påföljande dag kl. 2 e. m. och då nedtagas, dock att, om nytt stormvarningstelegram ankommer före sagda tider, det gamla telegrammet skall upphöra att gälla och den i det nya gifna föreskriften genast träda i kraft, hvarigenom således antingen beordras hissande af ny signal eller förlängning af tiden för den gamla signalens kvarsittande.

Ehuru signalerna ej äro synliga på afstånd efter mörkrets inbrott, är det, såsom här föreskrifvits, lämpligt, att de få kvarsitta äfven under natten, för att redan i gryningen vara på sin rätta plats.

§ 4. *Stormvarningstelegrammets innehåll.*

Detta telegram innehåller uppgift om, dels sannolika vindstyrkan i två grader, nämligen:

	Beaufort:	Vindhastighet, meter i sekunden:
A. Kuling som mot- (engelska gale) svarar:	7, styf kultje	12—14,
	8, hård kultje	14—17,
	9, half storm	17—20,
	10, storm	20—24,
B. Svår storm, som mot- svarar:	11, hård storm	24—30,
	12, orkan	öfver 30;

dels, då sådant anses möjligt, den fjärdedel af horisonten, hvarifrån vinden väntas komma att blåsa, t. ex. från en riktning mellan N och O (hvilket kan förkortas till nordostlig), mellan S och V (förkortadt: sydvästlig), mellan V och N (förkortadt: nordvästlig), eller mellan NV och NO (förkortadt: nordlig), mellan NO och SO (förkortadt: ostlig), mellan SO och SV (förkortadt: sydlig), mellan SV och NV (förkortadt: västlig). Äfven kan i telegrammet omnämnas en sannolik ändring af vindriktningen, t. ex. från sydvästlig till nordvästlig;

dels slutligen hvilken signal som skall hissas.

§ 5. Stormvarningssignalernas namn, utseende och betydelse framgå af följande tabell.

Stormvarningssignaler.

Namn	Utseende	Betydelse
1. Kon	▲	Kuling från en riktning mellan N och V
2. Tratt	▼	» » » » » S och V
3. Två koner . . .	↑	» » » » » N och O
4. Två trattar . .	↓	» » » » » S och O
5. Klot	●	» utan angifven riktning
6. Klot öfver kon	● ↓	Svår storm från en riktning mellan N och V
7. Klot öfver tratt	● ↓	» » » » » S och V
8. Kon öfver klot	↑ ●	» » » » » N och O
9. Tratt öfver klot	↓ ●	» » » » » S och O
10. Kon öfver tratt	↑ ↓	» » utan angifven riktning

I omstående tabeller betecknar ordet "kon" en kägla med spetsen uppåt, "tratt" en kägla med spetsen nedåt.

Lodräta afståndet mellan de båda delarna af en signal skall vara lika med käglaens sneda sida.

Omstående signaler 1, 2, 3, 4 och 10 äro genom beslut af Internationella Meteorologiska Kommittén antagna år 1910; de öfriga äro tillfogade för att göra det svenska systemet mera fullständigt, i kraft af samma kommittés beslut, att hvarje land äger att till de internationella stormvarningssignalerna foga andra, som anses lämpliga.

De till 1913 års slut i Sverige använda stormvarningssignalerna antogos år 1905, då inga internationella dylika ännu funnos, och voro i hufvudsaklig öfverensstämmelse med de ursprungliga engelska. Af de nya signalerna ha

1, 2, 5, 7 och 8 ungefär samma betydelse som de gamla med samma utseende.

Genom det nya signalsystemet har gränsen mellan de två varningsgraderna blifvit höjd från 20 till 24 meters vindhastighet i sekunden.

B. *Iakttagelser öfver hård vind eller storm och deras införande i dagbok samt afsändande med post eller telegraf.*

§ 7. Vid vissa stormvarningsstationer, hvarest signalisten fått detta i särskildt uppdrag, föres i dagbok anteckning om alla starkare vindar (Beaufort 7 och mera), tiden, då de inträffat, väderleksförhållandena, medan de fortfara, samt, där öppna hafvet är synligt på nära håll, sjögången; allt enligt följande bestämmelser.

§ 8. *Vindstyrkan* uppskattas i Beauforts 12-gradiga skala, hvilken genom mellanfolklig öfverenskommelse är antagen öfver hela jorden. Beträffande namnen på de olika vindstyrkorna i denna skala må uppmärksammas: att vind är det allmänna namnet på alla vindstyrkor; bris är namn på en vind af måttlig styrka (2—6 Beaufort), blåst eller kultje är namn på en medelstark eller stark vind (4—8 Beaufort); storm är namn på de starkaste vindarna (9—12 Beaufort). Den allra starkaste vinden (12 Beaufort) kallas vanligen orkan. Hård vind kallas 7—9 Beaufort. Med kuling (engelska gale) betecknas hädanefter 7—10 Beaufort och med svår storm 11—12 Beaufort (§§ 4 och 5). För att beteckna namnen i Beauforts skala sättas lämpliga egenskapsord, såsom svag, lätt, laber, god, frisk, styf, stark, hård framför dessa vindnamn. Hvilken vindstyrka som helst kan vara antingen jämn, då vinden blåser med oföränderlig styrka, eller ojämn, då den blåser med mer eller mindre föränderlig styrka. Man säger exempelvis jämn frisk bris, ojämn hård kultje o. s. v. Kåre är namn på en svag, ojämn vind, by eller byig vind är namn på en stark, mycket ojämn vind, blåsande i häftiga stötar. Emellertid råder ännu någon osäkerhet i fråga om de svenska

Beauforts vindskala.

Vindstyrka Beaufort	Vindhastighet i meter i sekunden	NAMN		Bidevind	Fördevind	Vindens verkningar på land
		till lands	till sjöss.			
0	0—1	lugnt, lugnväder, vindstilla	stillt, stiltje	alla segel (ingen fart)	alla segel	inga, röken stiger nästan rätt upp
1	1—2	nästan lugnt, mycket svag vind	nästan stillt, mycket svag vind	alla vanliga segel och stag- segel (skeppet styr)	alla rå- och läsegel	märkbar för känslan
2	2—4	svag vind	lätt eller laber bris	alla vanliga segel och stag- segel (1—2 knops fart)	alla rå- och läsegel	lyfter en vimpel, sätter små löf i rörelse
3	4—6	måttlig vind	god bris	alla vanliga segel och stag- segel (2—4 knops fart)	alla rå- och läsegel	lyfter en flagga, sätter löf i rörelse
4	6—8	svag blåst	frisk bris eller laber kultje	alla vanliga segel och stag- segel (4—6 knops fart)	alla rå- och läsegel	sträcker en vimpel, sätter löf och kvistar i rörelse
5	8—10	frisk vind	styf bris (god kultje)	undersegel, märs- o. bramse- gel, gaffel- och stagsegel	alla rå- och läsegel	sträcker en flagga, sätter mindre grenar i rörelse
6	10—12	blåst	hård bris eller frisk kultje	undersegel, märs- och bram- segel, gaffelsegel	under-, märs- och bramsegel, öfver- och underläsegel	sätter trädgrenar i rörelse
7	12—14	stark blåst	styf kultje	under- och märssegel, klyfvare	under-, märs- och bramsegel	böjer större grenar
8	14—17	hård blåst	hård kultje	enkelrefvade undersegel, ref- vade öfre märssegel, botten- refvad mesan och förstång	enkelrefvade undersegel, refvade öfre märssegel, bottenrefvad mesan	böjer mindre stammar; man går ej obehindradt mot vinden
9	17—20	half storm	half storm	bottenrefvade undersegel, undre märssegel, stormstag- segel	bottenrefvade undersegel, undre stor- och förmärssegel, stormstagsegel	skakar träd, afbryter mindre kvistar och torra grenar
10	20—24	storm	storm	bottenrefvad fock, undre stor- märssegel, fockstagsegel	bottenrefvad fock, undre stor- märssegel, fockstagsegel	skakar stora träd, afbryter större kvistar
11	24—30	hård storm	hård storm	stormmärssegel eller undre stormmärssegel och fock- stagsegel	bottenrefvad fock, undre stor- märssegel, fockstagsegel	afbryter grenar och mindre träd
12	öfver 30	orkan	orkan	inga segel kunna föras	inga segel kunna föras	afbryter stora träd, bortför skorstenar och hustak m. m.

namnen på de olika vindstyrkorna i Beauforts skala, och benämningarna till sjöss och lands äro ofta olika, hvadan i tabellen å sidan 16 anföras flera namn på åtskilliga grader.

Den Beaufortska vindskalans grader voro ursprungligen bestämda med hänsyn till de segel, hvilka ett örlogsskepp af det slag, som användes under första hälften af 1800-talet, kunde föra. Till lands måste naturligtvis andra märken än segelföringen användas vid uppskattningen. Noggrannast bestämmas graderna genom mätning af vindens hastighet, hvilken brukar angifvas i meter i sekunden. Vindmätare eller anemometrar finnas af flera slag. En sådan bör, för att ange riktig vindstyrka, vara uppställd på ett fritt ställe och en höjd af minst 6 meter öfver marken. I brist på vindmätare får man nöja sig med uppskattning, hvori säkerhet kan vinnas endast genom långvarig öfning. Till ledning meddelas emellertid upplysningarna i tabellen å sidan 16.

§§ 6 samt 9—15 uteslutna, emedan de äro mera afsedda för stormvarningsstationernas föreståndare än de hafva intresse för allmänheten. Red.

VEGETATIONSFÄRGNINGAR I FISKDAMMAR.

Några arbetsuppgifter för den tillämpade biologien.¹

Af EINAR NAUMANN.

Det är en välbekant sak, att vattnet i våra sjöar och dammar understundom erbjuder påfallande färgningar af olika art — i sjöar mest i grönt och brunt; i dammar emellertid ofta en större färgskala och därtill i mera mångskiftande nyanser.

Dessa färgningar förorsakas till största delen genom en massutveckling af vattnets lägre växtvärld, och man benämner dem därför understundom *vegetationsfärgningar*.² På sina håll talar ju be-

¹ Efterföljande uppsats publicerades först i Skrifter utgifna af Södra Sveriges Fiskeriförening 1913, nr 11. Sedan har i densamma företagits en del förändringar såväl med hänsyn till form som innehåll, hvadan den följande uppsatsen icke uteslutande är ett enkelt eftertryck.

² Uttrycket *vegetationsfärgning* har af mig blifvit användt som en gemensam beteckning för alla slag af sötvattnets färgningar genom växtliga

folkningen om, att vattnet i sjöarna »blommar», och denna företeelse är just ett särskildt fall af vegetationsfärgning, där man ofta redan med blotta ögat kan iakttaga de små växtliga organismer, hvilka fritt drifvande i vattenmassan starkt grumla densamma för att i vissa fall vid stilla väderlek stiga upp till ytan och där bilda dessa mattformiga beläggningar i olika skiftningar af grönt, hvilka väl i ordets egentligaste mening äro att anse som *vattnets blomning*.¹

Såsom lätt inses, är det vid dessa företeelser alltid tal om verklig massproduktion af lefvande organisk substans; och då man betänker, hvilka näringsresurser som åtgå för denna produktion, så förstår man lätt, att dessa företeelser i praktiskt hänseende äro af största betydelse — det är ju här frågan om väldiga öfverproduktioner af växtliga organismer, hvilka mer eller mindre fullständigt utsuga vattnet på näringsämnen lika såväl som de stora skördarna utarma åkerjorden. Framförallt dammodlaren, som naturligen i största möjliga utsträckning vill behärska sin terräng för att på bästa sätt ekonomiskt utnyttja densamma, står tvifvelsutän ofta en smula tveksam inför dessa oberäknade produktioner — ty det inses visserligen lätt, att här gå stora näringsresurser åt, medan det å andra sidan är obekant, i hvad mån dessa produktioner ekonomiskt kunna komma dammhushålningen till godo.

Dessa frågor hade aldrig blifvit från praktiskt vetenskapliga synpunkter genomarbetade, förrän de för ett par år sedan upptogs till ett allsidigt genomforskande vid Fiskeriförsöksstationen i Aneboda, som trots frånvaron af nämnvärda årsanslag för biologiska arbeten genom sitt läge erbjuder ett enastående arbetsfält för vissa studier öfver sötvattnets produktionsbetingelser.

Af vid Aneboda utförda undersökningar har det framgått, att den typiska färgningen² genom för blotta ögat osynliga organismer

organismer. Med *vattenblomning* torde i vårt land merendels endast afses i vattenytan flytande anhopningar af för blotta ögat synliga organismer; det vore emellertid af stort intresse att erfaras, om det folkliga språkbruket någonstades hos oss utsträcker användningen af detta ord till att äfven omfatta t. ex. den grönfärgning af vattnet i smärre vattensamlingar, hvilken förorsakas af för blotta ögat osynliga organismer. Mångenstädes i utlandet heter det om hvarje genom växtliga organismer färgadt vatten, att det »blommar»; men jag har på skilda platser här i landet tyckt mig finna, att med vattenblomning hos oss endast afses *massproduktionen af för blotta ögat synliga organismer*, hvaremot andra former af vegetationsfärgning äro i saknad af beteckning lika så väl som af befolkningens närmare intresse. Emellertid vore det af en viss betydelse att få utredt, hvad som på olika platser inom vårt land egentligen afses med det gamla uttrycket vattenblomning.

¹ Dessutom tillkommer »vattenblomning» af barrträdsfrömjöl. Red.

² Hufvudvikten fästes i det följande vid den af små, mikroskopiska (d. v. s. för blotta ögat osynliga) organismer förorsakade färgningen, af hvilken två arter kunna särskiljas: dels då organismer i jämn fördelning genom

först inträder, då produktionen af vattnets småväxter stiger till flera tiotusental pr $\frac{1}{1000}$ liter; föreligger t. ex. en massutveckling af kulformiga organismer af grön eller brun färg och af en diameterstorlek af $\frac{1}{100}$ à $\frac{2}{100}$ millimeter, så torde en härigenom förorsakad vegetationsfärgning i skärpa först framträda vid en produktion af öfver 50.000 pr $\frac{1}{1000}$ liter etc.

Det har genom en tysk forskare, prof. KOLKWITZ i Berlin, blifvit bekant, att hvarje normalt sjö-(resp. damm-)vatten rymmer allraminst en mikroskopisk organism i kubikcentimetern (= $\frac{1}{1000}$ liter eller $\frac{1}{1.000.000}$ kubikmeter). Ju näringsrikare vattnet är, dess högre stiger produktionen för att i smärre naturvatten af god art uppnå ett eller annat hundratal på nämnda rymdenhet. I fiskdammar under kulturpåverkan stegras emellertid organismmängden understundom till kolossala öfverproduktioner, ofta — enligt undersökningar vid Fiskeriförsöksstationen i Aneboda — ända upp till 2- à 300.000 individ i hvarje $\frac{1}{1000}$ liter; men då inträder också den skarpa och utpräglade vegetationsfärgningen såsom det otvetydiga tecknet på ett med hänsyn till vissa näringsämnen öfverrikt vatten.

De vid Försöksstationen i Aneboda pågående undersökningarna ha nu till mål dels att uppgöra förteckningar öfver här ifrågakommande organismer och att fastställa utvecklingshöjden under olika förhållanden samt dels att utröna dessa produktioners nytta¹ i dammarnas lif — att utreda deras betydelse såsom näring för den högre fiskfödan etc. Därjämte har det försökts att utfinna ett

vattnet (i grundare vattensamlingar från ytan till botten) och dels då organismer endast bilda en tunn och på olika sätt (mest i gult och grönt men mera sällan i rött) färgad hinna i ytan af lugna vatten. På samma sätt kan af vattenblomning särskiljas dels jämnfördelningen i vattnet och dels (den merendels gröna) mattformiga beläggningen i ytan; men här är det samma (redan för blotta ögat synliga organism) som vid sin massutveckling uppträder antingen på det ena eller det andra sättet, hvaremot af de mikroskopiska formerna i allmänhet en del äro anpassade för jämnfördelning i vattnet, andra däremot för ett lif hufvudsakligen i vattenytan.

¹ Vegetationsfärgningen är en *öfverproduktion* och har som sådan tvifvelsutän sina vanskligheter, kanske framförallt i vattenkemiskt hänseende; men i hvarje fall som helst, så representera dock de växtliga organismer, som förorsaka ett näringsrikt vattens vegetationsfärgning, merendels ett betydligt tillskott med hänsyn till villkoren för naturnäringsens produktionsvillkor, hvadan totaleffekten väl ofta blir en produktionsstegring öfver hela linjen.

Observeras bör emellertid alldeles särskildt, att vegetationsfärgningar kunna uppträda äfven i genom olika föroreningar alldeles fördärfvade vatten, ehuru då förorsakade af helt andra organismer än af de, som höra hemma i våra dammars förhållandevis rena vatten. I och för sig är därför vegetationsfärgningen ingalunda ett tecken på ett (från våra synpunkter) »godt» vatten; fackmannen kan emellertid med ledning af de förefintliga organismernas art närmare bestämma vattnets beskaffenhet inom vissa gränser.

samband mellan vattnets beskaffenhet och närvaron i större mängd af dessa organismer.

Då här föreligga alldeles nya och därtill i praktiken synnerligen betydelsefulla arbetsuppgifter, vore det tvifvelsutan mycket fördelaktigt, om fiskodlarna i detta hänseende ville noga aktgifva på sina dammar och i händelse af utpräglade färgningar eller grumlingar¹ taga ett prof af vattnet på sätt som nu skall beskrivas.

Proftagningen för biologiskt ändamål är mycket enkel: man sköljer *noga* en flaska (helst ej mer än $\frac{1}{3}$ liter) i det färgade vattnet, fyller den därpå (på en annan plats i vattnet än där sköljningen verkstälts!) till $\frac{2}{3}$ med vattnet och tillsätter en ringa mängd formalin (c:a 5 delar af handelsvaran på 100 delar vatten; en mängd som dock icke behöfver uppmätas: man tar med någon vana lika bra på måfå), skakar flaskan och sätter korken hårdt i. *Härpå får intet vatten afhållas utan profvet insändes i detta skick; bifogandet af en annan flaska (gärna mindre) med nyöst vatten, hvar till formalin ej blifvit tillsatt, kan ofta vara af betydelse för undersökaren.*²

Denna proftagningsmetod bör komma till användning så fort som organismerna äro jämnt fördelade i vattnet; men af hinnbildningar i ytan — äfvensom af i ytan flytande »vattenblomningar» — tager man ett prof helt enkelt genom att låta dessa flyta in i

¹ Grumlingar genom slam (hvilka hufvudsakligen uppträda efter ihållande regnväder) framträda i vattenprof på ett helt annat sätt än den vegetationsfärgningen förorsakande massutvecklingen af organismer: ett glas vegetationsfärgadt vatten har (vid genomsikt mot klart ljus) alltid en *liftig* färg eller grumling, hvaremot det slamrika vattnet under samma förhållanden synes *matt och glanslöst*. Slamgrumlingen saknar tydligen i allmänhet praktiskt intresse och bör merendels ej proftagas.

² Vill man af en eller annan anledning skaffa sig större mängder af dessa organismer, så fyller man ett större kärl (2 å 4 liter) med vattnet ifråga och tillsätter något formalin: efter ett dygn eller så är den lägre florran "bottenfälld" — det ofvanstående vattnet kan afhållas och bottensatsen, hufvudsakligen bestående af de ifrågavarande organismerna, tillvaratages i en mindre burk. *Man bör skarpt skilja mellan ett prof sådant som detta — hvilket endast är "kvalitativt", tillåtande en undersökning allena öfver hvilka organismer som förefinnas i vattnet — och ett prof, sådant som det förut beskrifna, hvilket är "kvantitativt", d. v. s. tillåtande slutsatser äfven angående den mängd, hvori organismerna förekomma.*

Att ha tillgång på båda dessa två prof typer är visserligen alltid bra; men viktigast är dock *det kvantitativa profvet*, hvilket, omsorgsfullt insamladt, kan användas till en ganska mångsidig biologisk analys.

Af genom mikroskopiska organismer förorsakade *hinnbildningar i ytan*, kan ett kvantitativt prof ännu icke tagas på ett i praktiken enkelt sätt, lika litet som af i ytan flytande vattenblomningar. Prof här af blifva därför alltid kvalitativa vid användning af här beskrifna insamlingsmetod.

en flaska, som föres fram i ytan. Prof bör *aldrig* tagas under eller omedelbart efter regn eller storm; ej heller då vattnet på annat sätt blifvit grumladt.

Dagen för profvets insamlande äfvensom vattnets färg bör antecknas; därtill böra dessa omständigheter i största möjliga utsträckning observeras och antecknas¹:

a) *Färgningens art*, d. v. s. om jämn fördelning i vattnet eller om hinnbildning i ytan af för blotta ögat synliga eller osynliga organismer. Det bör meddelas, om färgningen behärskade hela dammen eller blott en del däraf — en fråga, som kan vara af praktiskt intresse så till vida, som vissa mera anspråksfulla af dessa vegetationsfärgande organismer enligt våra undersökningar visat sig undvika de ställen i dammen, där tilloppet från t. ex. en skogsbäck mynnar och endast uppehålla sig i mera stagnerande delar af dammen — alltså genom en endast delvis färgad vattenyta på ett slående sätt visande gränserna mellan ett i näringsbiologiskt hänseende rikare och fattigare vatten.²

Då dylika förhållanden observeras kan det vara af intresse att proftaga — kvantitativt — dels af det färgade vattnet och dels af det ofärgade, hvarvid bör angifvas det ungefärliga afståndet mellan de bägge proftagningspunkterna samt om något sannolikhetsskäl kan angifvas för den observerade ojämnfördelningen.

b) *Vidare bör angifvas om dammen gödslats eller om den användes som foderdamm*; det bör påpekas, om färgningen inträdt t. ex. efter påkörning af gödsel eller om den först börjat vid utfodringens början; fodermedlets art (resp. gödslingens natur) bör meddelas. Färgningens varaktighet bör antecknas; äfvensom om dess intensitet (vid långvariga färgningar) möjligen växlat i samband med utfodring eller andra omständigheter. — Dessa frågor äro af praktiskt intresse bl. a. därigenom att vi angående vissa organismer kunnat visa, att de först genom tillskott af *organiska* gödningsämnen till vattnet nå den höjd af utveckling, som resulterar i vegetationsfärgningen.

c) *Dammens naturliga botten* (om gräsmark, odlad mosse, skogsmark etc.) äfvensom *tilloppets art* (klart kallvatten eller brunfärgadt vatten från skogsbäck etc.; sär-

¹ På här föreskrifna sätt insamlade prof äfvensom de önskade uppgifterna torde benägnast insändas till författaren af denna uppsats, hvars adress under sommarmånaderna är *Aneboda Fiskeriförsöksstation*, Lamhult (järnväg: Ugglehult), under terminerna Zoologiska Institutionen, Lund.

² Från dessa biologiskt synnerligen intressanta företeelser bör noga särskiljas en af tillfälliga vindförhållanden tillfälligt vållad anhopning af i ytan flytande organismer vid vindstranden.

skildt observeras eventuella tillskott af orent vatten från ladugårdar etc.) antecknas, äfvensom dammens ungefärliga areal och medeldjup; kalkrik eller kalkfattig (moss-?)trakt?

d) Slutligen bör meddelas, om dammen i öfrigt erbjudit något mera anmärkningsvärdt med hänsyn till fiskbeståndet etc.

Då det visat sig, att vegetationsfärgningar mestadels uppträda i stillastående vattensamlingar, så är tydligen det här afhandlade spørsmålet hufvudsakligen af intresse för karp- och sutarodling. Framtiden får utvisa, huru detsamma praktiskt bör belysas till sina närmare detaljer; äfvensom i hvilken utsträckning vi af våra mera teoretiska undersökningar skola kunna utvinna praktiskt betydelsefulla resultat. I hvarje fall äro dessa spørsmål värda att närmare genomforskas, icke endast emedan de icke ännu någonstades (förrän i Aneboda) blifvit i större utsträckning studerade ur praktiskt-vetenskapliga synpunkter, utan äfven emedan de ju beröra den punkt, som borde vara det centrala i den allmänna vattenbiologien — frågan om den växtliga urnäringens produktionsvillkor.

LITTERATURMEDDELANDEN.

Riksförsäkringsanstalten år 1912. *Sveriges officiella statistik.* Härur redogöres endast och i korthet för: "Försäkring för fiskare mot skada till följd af olycksfall". Under år 1912 meddelades 390 nya försäkringar och förnyades 973. Antalet gällande försäkringar vid årets slut voro sålunda 1,363. 925 st. af dessa försäkringar berättigade till ersättning fr. o. m. femtonde dagen efter olycksfall; endast ett fåtal (61) hade tagit den s. k. lagförsäkringen (med premie af kr. 5,50); 160 försäkringar berättigade till ersättning fr. o. m. 4:de dagen och 217 fr. o. m. 1:sta dagen efter olycksfall. Af de försäkrade tillhörde 1,037 västkusten, 105 st. Skåne, 212 Östersjölänen och 9 st. icke kustlän.

Under år 1912 hafva i 80 fall ersättningar tillerkänts fiskare, af hvilka 72 bestått i sjukhjälpsersättning, 2 st. sjukhjälp och lifränta och 6 st. ersättning i anledning af dödsfall. Lifräntor åt efterlevande hafva beviljats till 4 änkor och 13 barn. Engångsersättningar åt föräldrar och syskon hafva beviljats med kr. 1,000. Vid 1912

års slut uppgick antalet af lifräntetagare till 26 st., däraf 7 änkor och 19 barn.

Ombud för fiskareförsäkringen finnas 173 fördelade på 169 olika orter.

Ernst Hörman: *Det svenska makrillfisket i Nordsjön.* Historisk-statistisk utredning. Broschyr. Göteborg, november 1913.

I början på 1880-talet fiskades massor af makrill vid Nordamerikas kuster. Amerikanarna satte särdeles stort värde på den såsom saltad. 1880 t. ex. marknadsfördes 590,000 tunnor salt makrill. I medlet af 1880-talet gick fångsten häftigt ned.

Följden blef försök att täcka behovet från andra håll. 1884 gjorde 2 svenska kuttrar försök med makrilldörjning i Nordsjön, 1885 voro de tre, och samtidigt gick en norsk båt ut på en kortare tur. 1886 började det komma igång och 1887 var det fart på makrillfisket. Snart nog gingo norrmännen förbi svenskarna i totalfångst, men bohüslänningarna voro lika fullt före både i fångstmängd pr båt och i hög kvalitet, hvilket senare synes af medelprisen pr tunna. Fr. o. m. år 1901, och alla följande år, ha svenskarna haft större såväl fångstkvantitet som fångstvärde. År 1906 uppgick fångstens värde för första gången till öfver en million kr. År 1907 nedgick den till kr. 742,380 för att sedermera hvarje år öfverstiga millionen. De sista åren har emellertid marknaden kommit på sned; efter hvad det tyckes, beroende på rena affärsförhållanden. Amerikanarna ha velat trycka prisen på alla sätt, stundom på ej fullt renhåriga, och såväl fiskare som fiskhandlare i Sverige och Norge ha gjort förluster.

Redan från början fingo norrmännen öfvertaget i handeln med salt makrill, och detta bibehöllo de, trots att svenskarna gingo förbi dem hvad fångstmängd och varans beskaffenhet angår. År 1911 var det en norsk firma, Joachim Hansen i Bergen, som räddade marknaden, som då genom amerikanarnas "försök" höll på att gå alldeles galet; han gjorde sig till herre öfver större delen af årets

fångst till för fiskarena mycket fördelaktiga priser och kunde då diktera priserna för de amerikanska köpmännen. Många och mycket om makrillaffärerna och planer för framtiden innehåller äfven broschyren på sina 31 sidor, hvartill vi hänvisa intresserade.

Sedan broschyren tryckts har resultatet af 1913 års svenska makrillfiske i Nordsjön blifvit känt. Det är stortadt med en beräknad bruttoinkomst af 1,606,000 kronor (rekord!). Äfven i afseende på årsresultat pr kutter har detta år satt rekord. Det bästa föregående året, 1906, lämnade pr kutter kr. 5,690 i medeltal; motsvarande siffra för år 1912 var kr. 3,993, men år 1913 kom den upp till kr. 7,650.

Både i Sverige och Norge pågå nu ifriga ansträngningar på att få makrillhandeln ordnad på ett betryggande sätt. Stora sammanslutningar påtänkas, eller äro kanske redan ordnade, då detta kommit ut af trycket.

T. E.

H. Huitfeldt-Kaas: *Vekst- og Aldersundersøgelser hos vore Ferskvandssalmonider.* Særtryk av fiskeriinspektørens Indberetning om Ferskvandsfiskerierne for 1911, Kristiania 1913.

Författaren har här kommit till en hel del intressanta resultat. Arbetet, som behandlar alla norska salmonider, med undantag af en sällsynt sikform, samt dessutom berör äfven ett par andra insjöfiskar, har varit mycket tidsödande som alla omfattande fjällundersökningar. Öfver 7,000 st. fjällprof ha insamlats. Fjällpreparatens iordningställande har tagit en dags arbetstid, 6 timmar om dagen, i anspråk under nära ett år, och bearbetningen af materialet har gifvetvis varit mycket arbetsamt. En del snabbväxande fiskars fjäll äro lätta att tyda, under det att mera långsamt växande former och vissa arter bjuda mycket stora svårigheter att komma på det klara med, t. ex. rödingen. Författaren påpekar, att, då en fisk upphör att tillväxa i längd, äfven bildningen af nya ringar i fjällen slutar, d. v. s. att då slutar också fjällen att växa. I samband därmed blir också

åldersbestämningen af gamla fiskar svår eller omöjlig. Flera grafiska framställningar samt tabeller göra arbetet mera lättförståeligt.

I främsta rummet har förf. undersökt *laxöringens* tillväxt. Gifvetvis står tillväxten i närmaste samband med fiskens näringsförhållanden. Under normala förhållanden leker öringen i älfvar eller bäckar, hvarest ynglet sedan stannar, enligt förf. vanligen 2—6 år, för att sedan vandra ut till något större vatten där näringen, såsom i hafvet, är rikligare. I samband härmed växer fisken långsamt de första åren och ökar sedan helt tvärt i tillväxthastighet; sedan han nått en betydligare — olika för olika vatten — storlek d. v. s. blifvit utvuxen, börjar tillväxthastigheten att i samma mån minska. I slutna vatten med mindre goda näringsförhållanden, där öringen sålunda växer långsamt, blir den årliga tillväxten ända från första året och framgent ganska lika t. ex. 3 cm. om året eller 4 cm. om året o. s. v. I allmänhet synes åldern på fångad norsk öring ligga emellan 7—10 år bland de långsamt växande stammarna och 5—9 år bland de andra. — 12-åringar äro ej sällsynta, däremot har förf. fått endast få 13 år gamla eller äldre, den äldsta öringen han haft att undersöka var 16 år och 75,5 cm. lång.

Rödingens fjäll hafva varit svåra att "tyda". Emellertid anser sig förf. ha funnit att insjörodningens typiska tillväxt sker fortast under de 2 första åren för att sedan gradvis och jämnt aftaga mot högre ålder. Den norska insjörodningen fångas mest vid en ålder af 5—6 år, stundom förekommer äfven 7—8-åringar talrikt; omöjligt synes dock ej, att en del större fiskar i verkligheten äro äldre, än de antagits vara.

Äfven *laxen* behandlas ganska utförligt; denna redogörelse, som för resten bör läsas i samband med dr Knut Dahls arbete: Alder og vekst hos laks og ørret¹, synes af flera skäl ej lämpa sig att här referera.

Studierna å *sik* ha lämnat förf. tillfälle till flera iakttagelser och framställningar af intresse. Sikens fjäll

¹ Omnämndt i denna tidskrift 1911, häft. 3. sid. 92. T. E.

äro, med undantag af en del individ och stammar, lätta att tyda. Under goda förhållanden är siken en snabbvuxen fisk. Så har en form på 6 1/2 år nått en längd af 50 cm., på tre år är den c:a 32 cm. lång; en annan, den "sämsta", behöfver 10 år för att bli c:a 27 cm. lång. Om en småvuxen form, på norska kallad "siksild", nämnes att den växer fort i början, blir c:a 16 cm. på 2 år för att sedan växa mycket långsamt, 7 år gammal är den c:a 25 cm. (efter genomsnittsgrafiska tabeller). Denna form, eller kanske sådana former, finnes jämsides med välvuxen sik i samma sjöar och uppgifves dock kunna öfverflyttad till annan sjö öfvergå till vanlig sikform. Förf. antager att "siksilden" utgöres af former, som fortfara att äfven som äldre lefva af planktondjur, i stället för att, som vanligen sker, då börja äta större djur. Denna "siksild" skall leka redan som tre sommar (undantagsvis två sommar) gammal, under det att vanlig sik leker först som 5-(sällan 4-)åring. Siken blir ganska gammal, 12—13-åringar anträffas ofta, 14—16 mycket sällan, det äldsta individ, förf. sett, var 17 år; troligen blir den dock än äldre.

(Våra svenska talrika sikformer skulle säkerligen utgöra ett tacksamt föremål för ingående studier. T. E.)

Af *siklöjan* ha 2 stammar undersökts, hvilka uppgifvas troligen vara de individrikaste i landet. Den leker första gången 3 somrar gammal i dessa sjöar, en del kanske redan som 2-somringar. De flesta, som fångas under lektiden i Mjösen, äro några få 5- och 6-åringar och ytterst sällan 7-åringar. I den andra sjön, Storsjön, synas de genomgående blifva äldre. Båda dessa stammar äro äfven storvuxna. I den förre sjön har förf. fått intill 24 1/2 cm. långa siklöjor — något enstaka exemplar lär dock ha erhållits af 30—33 cms längd —; i Storsjön hade förf. sett en siklöja, som var 27 cm. lång.

Vidare hafva *harren* och *norsen* varit föremål för undersökningar, liksom äfven *aborren*. Denna har visat sig vara en långsamt växande fisk, hvilket man ju för öfrigt äfven förut varit på det klara med. Mjösens aborre växte under de första 7 åren c:a 3—4 cm. pr år och

senare c:a 2 cm. pr år; aborrhonorna växte något raskare än hannarna. Slutligen lämnas en del uppgifter äfven om *gersen*.

På slutet gör förf. en jämförelse mellan de olika arternas sätt att växa samt redogör för ojämnheter i längdväxten under olika år, beroende af klimatiska orsaker.

SMÄRRE MEDDELANDEN.

Isränna och vintervägar. Hr MARTIN har i riksdagens andra kammare väckt motion om en del tillägg till nu gällande bestämmelser ang. allmän farled och flottled. Han vill sålunda att för reguliär vinterfart afsedd isrännas sträckning och läge skall bestämmas, och att länsstyrelsen skall ge nödiga föreskrifter härom. Sedan isen nått viss erforderlig tjocklek, får fartyg endast med länsstyrelsens medgifvande föras fram i annan farled än den sålunda bestämda. Då i lotsled till stad eller hamnplats isränna ständigt hålles öppen vintertid för reguliär sjöfart, och därigenom isväg, som af ålder pröfvats behöflig, göres obrukbar, böra staten, staden och intressenter i isvägstrafiken dela kostnader för färja eller bro öfver isrännor eller andra anordningar för isvägstrafiken. Om vintersjöfiske skadas af vintersjöfarten, skall staten lämna ersättning efter värdering af skiljemän.¹

(St. D.)

Den tyska fiskeriindustrien. *Konsulatet i Lübeck* har i sin årsberättelse för år 1912 till Utrikesdepartementet inberättat följande:

År 1912 utgjorde importen af svensk sill och strömming till Tyskland 326,416 deciton, hvaraf något mer än en tredjedel eller 126,683 deciton anlände till Lybeck, hvartill hörer förorten Schlutup. Här förbrukas sillen af rökerierna, som sedan afsätta sina produkter öfver hela Tyskland.

¹ Saken lär för öfrigt redan sedan länge ligga under utredning, men det är ju fördelaktigt, om en så viktig sak kan blifva påskyndad. *Red.*

I föregående årsberättelse har upprepade gånger framhållits fiskeriindustriens stora betydelse och önskvärdheten af, att man hemma i Sverige måtte ägna denna industri större uppmärksamhet. Denna industri är i Tyskland knappast 20 år gammal och är stadd i sådan utveckling, att, ehuru värdet af den årliga produktionen redan nu uppgår till ungefärligen 75 mill. M., man förutser, att densamma inom 20 år skall hafva minst fördubblats.

Fiskrökerierna i Lübeck och Schlutup, som icke endast röka utan äfven steka och inlägga sill på många sätt, förarbeta hela importen till Lübeck, undantagandes en ytterst liten kvantitet, hvilken som färsk vara försäljes till inlandet. Äfven förra året ökade dessa rökerier sin omsättning, oaktadt svårigheterna att anskaffa råvara tidtals voro mycket stora. Flera rökerier drivas nu med elektrisk kraft, hämtad från kraftstationen vid Lübecks järnverk.

Schlutups betydelse som afnämare af färsk sill framgår af, att under fiskesäsongen vintern 1912—1913 icke mindre än 33 direkta ångare öfverförde 53,506 lådor. Dessutom anlände till Schlutup med de reguljära ångarna 10,290 lådor och per järnväg 1,192 eller tillsammans 64,988 lådor.

Den svenska sillen angifves hafva varit mycket blandad, och betecknas priserna öfver måttan höga i förhållande till sillens kvalitet.

(Kommersiella meddelanden 1914, n:o 1.)

Förpackning af ål från Sverige. *Konsulatet i Lübeck* har till Utrikesdepartementet inberättat följande:

Öfver förpackningen af ål från Sverige hafva klagomål gjort sig hörda. I exportörernas eget intresse torde ligga, att större omsorg ägnas packningen. Det är icke tillräckligt, att ett enda stort stycke is lägges i lådan, utan anbefalles, såsom sker i Geestemünde och vid andra större fiskförsändningsplatser, att isen sönderhackas till små stycken, och att fisken inpackas i isen. Äfven tillrådes förpackning i korgar och halm.

Synnerligen viktigt är, att ål, som fångats på krok, icke packas tillsammans med ål, som fångats med garnredskap, då den förstnämnda ålen icke håller ut en längre transport, utan dör och förgiftar den andra.

(Kommersiella meddelanden 1914, n:o 1.)

† **Wilhelm Reuter**, Siehdichum, afled den 24 november 1913, 78 år gammal. Forstmeister Reuter var i Tyskland banbrytare för ett rationellt utnyttjande af sjöars fiskproduktionsförmåga och var nog den förste, som på sjöfisket i praktiken tillämpade dammhusållningens lärdomar. Häri lyckades han mycket väl, hvilket många, äfven svenskar, hafva haft tillfälle se vid Siehdichum. Han utnyttjade så långt som möjligt sjöarna genom borttagande af mindre värdefull fisk, fullständigt uppfångande af den värdefulla fisken vid tillräcklig storlek med kvarlämnande endast af lekfisk samt undermålig fisk samt genom insättande af yngel af lämplig, snabbväxande fisk såsom speciellt gös och karp. Han lämnar, äfven för sin älskvärda personlighet, ett godt minne efter sig. T. E.

Fiskätande snok. Som bekant fångar snoken gärna fisk. I Allgem. Fisch.Zeitung n:r 16, 1913 omtalas en 74 cm. lång snok, som förtärt 14 st. salmonid-årsyngel af 4—9 cm. längd. Ormen vägde själf omkring 100 gram, fiskarna tillsammans 50 gram. Enligt en fotografi af ormen med byte var fiskarnas sammanlagda längd betydligt större än ormens längd; att alla ynglena voro nyfångade framgår däraf, att alla fjorton fiskarnas sidofläckar tydligt framträda på fotografien.

Fiskätande spindel. I n:r 17, 1913 af Allgem. Fisch.Zeitung berättas ur "Nature" om en afrikansk spindel, *Thalassius spenceri*, som enligt föreståndaren för Durbanmuseet i Natal, E. C. CHUBB, fångar fisk, liksom äfven små grodor och paddor. Den, som först iakttog fiskspindeln, N. ABRAHAM, berättar huru han först kom att observera djurets egendomliga uppträdande. Han bodde

då i Greytown i Natal och samlade små fiskar och vatteninsekter för ett akvarium. Vid håfning efter sådana fick han en gång en spindel, som han släppte till de andra djuren i ett stort akvarium. Med utsträckta ben mäter spindeln 3 tum. Kroppen är liten, men benen långa. Då djuret en stund suttit på en sten, intog det en intressant ställning. Det hvilade med två ben på stenen, de andra sex benen sträcktes ut öfver vattnet, så att deras ändar behärskade en betydlig vattenyta. "Till en början tänkte jag ej vidare på saken, men så kom en tjänare in i mitt arbetsrum och ropade, att den nya spindeln åt upp en af mina favoritfiskar. Jag sprang dit och fick se spindeln sittande på toppen af en sten hållande fast en liten, vacker fisk, hvilken nog vägde 4 gånger så mycket som han själf. Jag blef naturligen i hög grad förundrad. Huru hade denna spindel, som ej kunde simma, kunnat fånga en lefvande, kvick fisk? Spindeln åt emellertid upp sitt byte, och efter en kort stund hade han ej lämnat kvar mer än ryggraden. Nu betraktade jag spindeln närmare för att få se, huru han bar sig åt vid fångsten. Jag satte mig vid akvariet, och snart nog intog spindeln åter den ofvan beskrifna ställningen; han utsträckte sina långa ben öfver vattnet och lät dem hvila så lätt på ytan, att "vattenspegeln" ej bröts någonstädes, utan ytan förblef lugn och jämn. De bakersta benens ändar höllo fast i en sten just öfver vattnet, hufvudet var i midten af den af benen bildade omkretsen. Snart kom en liten fisk simmande utmed stenen och under spindelns utsträckta ben. Spindeln dök tvärt under; de långa benen lade sig underbart snabbt omkring fisken och i ett nu slingrades de kraftiga fångstarmarna omkring hans kropp. Spindeln släpade genast sitt byte till stenen och åt långsamt upp det."

En sextonårig forell. Nära sachsiska gränsen ligger den lilla bömiska byn Eiland (Elend) gömd i en djup dal och omgifven af groteska klippväggar. På grund af sitt härliga och skyddade läge besökes den gärna af sommargäster, ehuru de små, vänliga husen endast kunna

lämna ett blygsamt härbärge åt ett fåtal resande. På söndagarna öfversvämmas den af turister och bergklättrare, som pröfva sin skicklighet på Tyssaerklipporna eller på omgifvande klippor. Som byns enda men stora, speciella sevärighet visas en gammal tam forell. Den äges af en gammal gumma. I en liten cementbassäng med rinnande, rent fjällvatten tillbringar den sitt ensamma men sorgfria lif. En stor sten lämnar ett bekvämt gömställe. Bassängen är omgifven af ett träskjul, och så snart luckan öppnas kommer forellen till ytan för att mottaga något offer in natura. Och därmed snålar icke sommarfolket! Grodor, maskar, snäckor m. m. gifvas, och han mottager nådigt allt, stundom t. o. m. direkt ur gifvarens hand. Till tack låter han sig tagas och läggas på sidan, så att den underbart fläckade sidan synes. Dess längd är omkring 45 à 50 cm. och vikten 1 1/2 à 2 kg. Som tvåårig baby råkade han i fångenskap, i hvilken han nu left 14 år. Längd och vikt stå ej i rätt förhållande till de 16 åren, men detta torde bero på de, trots riklig näring, "trånga" lefnadsförhållandena. Ägarinnan berättar med stolthet, att hon erbjudits 100 mk för sin skyddsling men vägrat; denne skulle få äta sitt nådebröd hos henne!

(Fischerei-Zeitung n:r 35, 1913.)

Salt strömming till Amerika. 500 fjärdingar salt strömming afsändes, enligt "Fiskerierna" n:r 19, 1913, i början på oktober af kommanditbolaget Burman & C:o i Luleå till Amerika. Det lär vara första gången sådan export förekommer från Luleå. Från andra norrländska hamnar har Victor Skånberg i Göteborg sedan flera år exporterat stora partier salt strömming till Amerika.

Sillens uteblifvande från norska kusten. Det ovanliga förhållandet, att Norges fetsillfiske, fjordsillfiske och skarpsillfiske¹ i år slagit fullständigt fel, har framkallat stor ängslan för att äfven storsillen skall uteblifva. Fyra

¹ Skarpsillen (= hvassbuken) har betalts med 60—70 kr. pr hektoliter, medio okt. 1913. Sedermera har skarpsillfisket förbättrats.

ångare hafva utsändts för att undersöka hafvet efter hela norska kusten från Stat till Nordland. Hittills har emellertid ingen storsill förmärkts, och stämningen på sillmarknaden är ytterst tryckt. I mannaminne har man icke haft ett sådant olycksår inom det norska sillfisket. ("Fiskerierna" d. 15/10 1913.)

Svensk fiskeexport på Tyskland. Sillexporten har sedan flera år varit i jämn uppgång. År 1903 importerades från Sverige 48,320 deciton [färsk sill (strömming och skarpsill)] till ett värde af 725,000 tyska mark. Sedan har denna import varit resp. för åren 1904—1912 97,524, 206,549, 228,597, 242,844, 335,572, 395,323, 282,000, 485,910 och 439,311 deciton. För år 1911 var värdet 5,831,000 mark och 1912 närmare 6 millioner mark. Äfven exporten af annan svensk saltvattensfisk har varit i jämnt stigande, däremot har exporten af lefvande sötvattensfisk¹ (karp ej inräknad) nedgått något.

	Deciton	Värde i mark
1907	19,971	2,759,000
1908	24,704	3,476,000
1909	21,492	3,110,000
1910	23,280	3,394,000
1911	24,198	3,605,000
1912	21,951	3,271,000

(Ur "Fiskerierna" Redogörelse n:r 20, 1913 af svenska konsulatets årsberättelse.)

Raffineradt. Borgmästaren: "... Han flydde sålunda, förföljd af Eder, ända fram till floden, lösgjorde en båt och rodde bort! ... Såg Ni honom inte mera sedan?"

Fångvaktaren (argt!) "Joo bevars! I båten låg händelsevis ett metspö. Så fort han kom till andra stranden, tog han spöet och satte sig att meta. Och det höll han på med åtminstone en halftimme!"

¹ Troligen ingår här lefvande ål äfven från Östersjön. Red.

Lundgrens Fiskredskapsfabrik

Kungl. Hofleverantör.

Allm. Tel. 1022 · STOCKHOLM · Rikstel. 2122

12 Storkyrkobrinken 12

rekommenderar hos Herrar Amatörer, Yrkesfiskare och Återförsäljare sitt stora, rikligen försedda och väl sorterade lager af alla sorters

Verkligt prima fiskredskap

i parti och minut till moderata priser.

Hängmattor

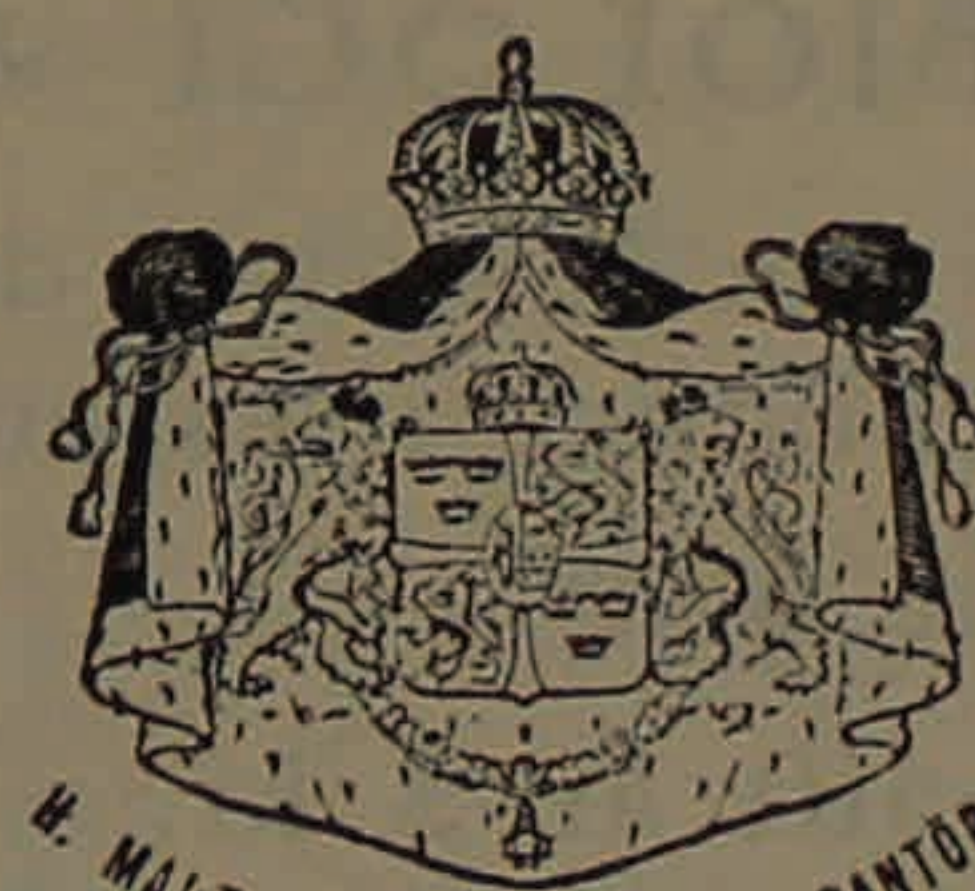
starka och välgjorda, såväl knutna som af väf, största sortiment till billigaste priser.

OBS! Litograferad priskurant i bokformat gratis på begäran.

OBS! Tillerkänd Silfvermedalj i Stockholm 1897. Guldmedalj i Bergen 1898. Första priset, stora silfvermedaljen i Gefle 1901. Guldmedalj vid 100 års Utställningen i Karlstad 1903. Silfvermedalj i Norrköping 1906. Silfvermedalj i Örebro 1911. Silfvermedalj i Köpenhamn 1912. Silfvermedalj i Vaxholm 1912.

OBS! Fabriken är i tillfälle att effektuera äfven de största order.

FISKREDSKAP

LEIDESDORFFSKA FISKREDSKAPS- FABRIKEN

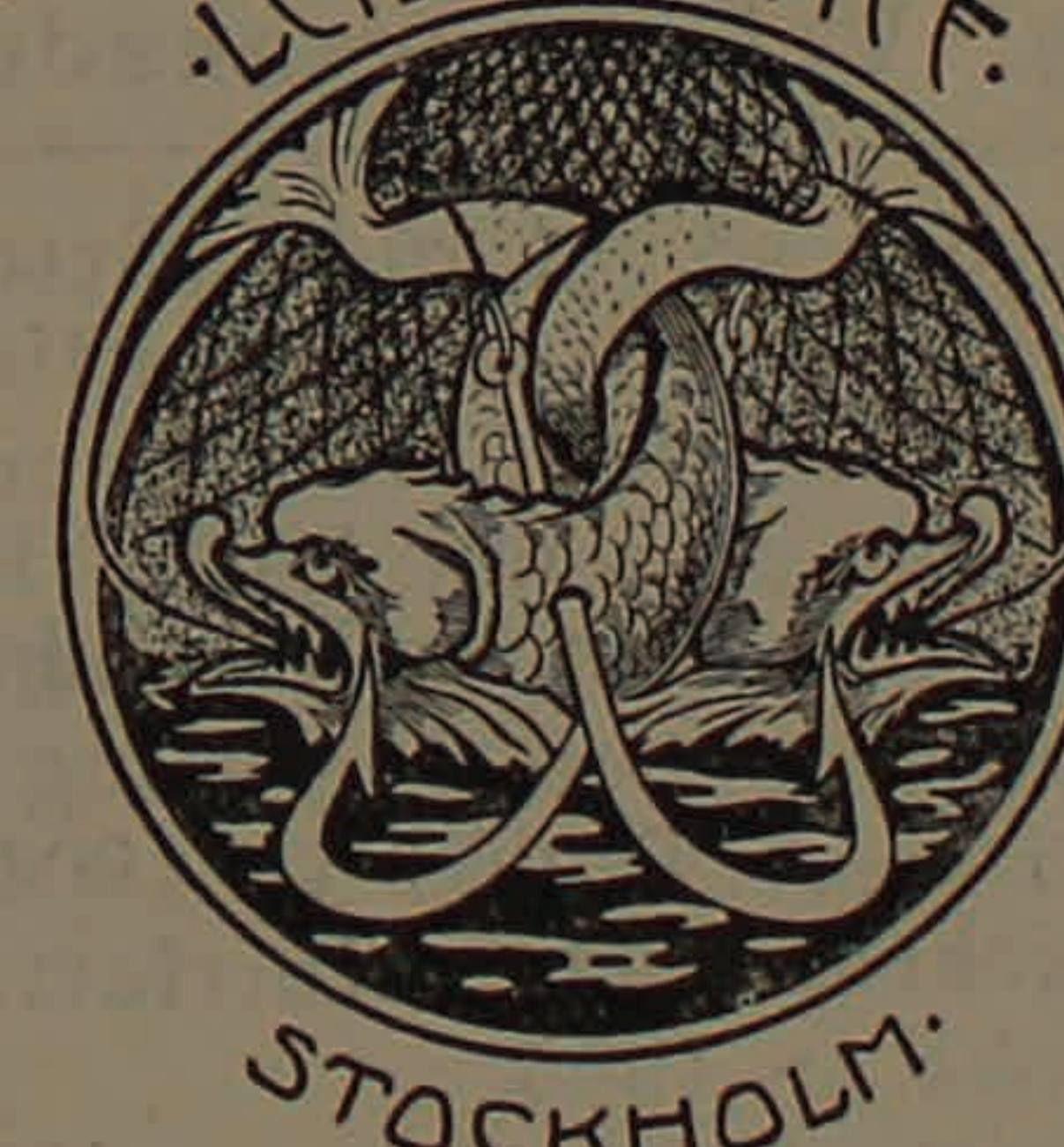

Storkyrkobrinken 6.

LEIDESDORFF.

STOCKHOLM

Ryssjor, Mjärdar, Nät,
Nätslingor m. m.
af bästa kvalitet

Sportfiskredskap

från Englands förnämsta tillverkare

OBS! Illustr. priskurant i bokformat sändes gratis.

Äldsta fiskredskapsfabrik i Sverige.

Tillerkända GULD- och SILFVERMEDALJER i såväl Sverige som utlandet för "UTMÄRKT GODA FISKREDSKAP".

Malmö Fiskeredskapsaffär

Malmö 80.

Största lager NÄT, NÄTSLINGOR, SILLGARN, STRÖMMINGSSKÖTAR, GARN, NÄTFÄRG, RYSSJOR, MJÄRDAR M. M. bäst och billigast

OBS! Priskurant n:o 3 gratis och franko.

SKÄRBLACKA AKTIEBOLAG

Skärblacka.

Specialitet:

SMÖRPAPPER, fettäkta, bästa och läckraste omslagspapper för matvaror af alla slag. Emballaget skall vara försedt med bolagets firmabeteckning och specialmärket »Smörblomman».

FAUNA OCH FLORA

POPULÄR TIDSKRIFT FÖR BIOLOGI

utkommer med 6 häften årligen. Hvarje häfte om 48 sidor, de flesta med *färgplansch* förutom talrika illustrationer i texten.

Pris på *posten* eller i bokhandeln $\left\{ \begin{array}{l} \text{för år 5 kr.} \\ \text{för halft år 3 kr.} \end{array} \right.$

Hvarje vän af den lefvande naturen finner i denna tidskrift en bildande och underhållande läsning.

Redaktionens adress: Vetenskapsakademien, Stockholm.

Ett mindre antal exemplar af följande särtryck ur Svensk Fiskeritidskrift finnes till salu hos tidskriftens redaktion, adress Södertelge:

Om gäddfiske för amatörer af John Lundgren; föredrag vid Svenska Fiskareförbundets årsmöte den 22 mars 1901. Pris 30 öre.

Kortfattade förhållningsregler för undvikande af onödigt djurplågeri vid fångst, transport, tillagning och förvaring af fisk och matnyttiga kräftdjur af E. L. Pris 15 öre. Tryckt år 1904.

Rägnbågsforellen och Bäckerödingen. Kortfattade beskrifningar jämte figurer. Pris 20 öre. Tryckt år 1905.

Lag om gemensamhetsfiske af den 30 juni 1913 samt i samband med denna samtidigt utfärdade förordningar. Pris 25 öre.

Efter insändande af respektive belopp tillställas häftena rekvirenten i betaldt korsband. Önskas likviden uttagen genom postförskott debiteras 10 öre extra.

SCHEUTZ' Nätfärg.

Epokgörande för fiskerinäringen. — Patenterad. Prisbel. på utställningarna i

Örebro 1911, Eksjö 1912, Halmstad 1912, Köpenhamn 1912, Vaxholm 1912, Landskrona 1913, Hudiksvall 1913, Kalmar 1913.

Besitter följande egenskaper:

1. **Färgar näten vattenblått**, hvarigenom dessa blifva relativt osynliga i vattnet och vid fiske bevisligen mera gifvande.
2. **De färgade näten besitta en utomordentlig hållbarhet** mot vattnets och atmosfärens inverkan. — Skyddar garnet mot röta.
3. **Näten krympa ej** såsom vid Catechu etc. utan maskorna bibehålla sin storlek — och garnet sin mjukhet — oförändradt.
4. **Färgnyansen kan varieras** vid färgningen, allt efter vattnets och sjöbottnens färg, från ljus vattenblått till blåsvart.
5. **Enkelt användningssätt.** Scheutz' Nätfärg utgöres af tvänne beståndsdelar, dels själfva färgen, hvaruti nätgarnet får koka 1 timma, dels ett konserveringssalt, hvari det får ligga tills dagen därpå.
6. **Prisbillighet.** Till 1 kg. garn åtgår 100 gr. färg och 100 gr. konserveringssalt. Ett insjönät kostar c:a 15 öre att färga. Försäljes i förpackningar om 1/2, 1 och 2 kg. (bestående uti hälften färgämne och hälften konserveringssalt) till kr. 1.50, 2.75 och 5.— jämte porto 40 öre, mot postförskott. **Fil. Dr Th. Scheutz** Bruksanvisning medföljer. — Återförsäljare antagas. **Scheutz i Kalmar.**

Fiskare!

Fiskenät, bodda och obodda, notslingor, äfvensom ryssjor och mjärdar köpas bäst och billigast från vår gamla, välkända fabrik. Första pris vid alla besökta utställningar, däribland guldmedaljer i London, Göteborg, Malmö, Stockholm och Bergen. Priskurant gratis och franko.

Svenska Fiskeredskapsaktiebolaget, Stockholm.

Från Skog och Sjö

tidning för jägare och fiskare

utkommer den 1 och 15 i hvar månad

Pris pr år 5 kr.

Svenska Jägarförbundets Tidskrift

År 1914, 52:dra årgången, ett häfte hvarannan månad.

Prenumerationsavgift 5 kronor.

Prenumeration kan ske å posten, i bokhandeln och hos Svenska Jägarförbundets kassakontor, Norrlandsgatan 17 (Schumacher), Stockholm.

Uppsatser afsedda för och all korrespondens rörande tidskriften torde insändas till Ryttmästare O. von Mentzer, adr. Uppsala.

Gustaf C:son Lewenhaupt, Ansvarig utgivare.

Svensk Fiskeritidskrift

utkommer med sin tjugotredje årgång 1914 till samma omfång som förut, fördeladt på sex häften och till prenumerationspris af **två kronor och 50 öre**, för utlandet **tre kronor**. Medlemmar af Sv. Fiskareförbundet erhålla tidskriften gratis som hittills. Årsafgiften i Förbundet är 2 kr.

Redaktionens adress är **Södertelge**.

I frågor rörande tidskriftens distribution torde man hänvända sig till **Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B., Uppsala**.

Annonser torde insändas direkt till Svensk Fiskeritidskrifts Redaktion, Södertelge. Inländska annonser, pris: 20 kr. för hel, 12 kr. för half samt 7 kr. för kvartsida en gång (resp. 90, 49 och 31 kr. för 6 gånger å rad). Dessutom eventuellt kassarabatt. Lägsta annonspris 3 kr. Närmare genom prospekt som tillställas på begäran.

Första häftets innehåll:

	Sid.		Sid.
År 1914	1	<i>Ernst Hörman</i> : Det svenska makrillfisket i Nordsjön . . .	23
Svenska Fiskareförbundet:		<i>H. Huitfeldt-Kaas</i> : Vekst- og Aldersundersøgelser hos vore Ferskvandsalmonider	24
Styrelsens protokoll den 15 januari 1914	2		
Underdånig skrifvelse rörande fångst af skäl och utter med sax	3	Smärre meddelanden:	
Ett ålderdomligt fiskeredskap, af <i>Ivar Arwidsson</i>	7	Isrädda och vintervägar	27
Ny instruktion för stormvarningsstationerna	10	Den tyska fiskeriindustrien . .	27
Vegetationsfärgningar i fiskdammar, af <i>Einar Naumann</i>	17	Förpackning af ål från Sverige	28
Litteraturmeddelanden:		† <i>Wilh. Reuter</i>	29
Sveriges officiella statistik: Riksförsäkringsanstalten år 1912	22	Fiskätande snok	29
		Fiskätande spindel	29
		En sextonårig forell	30
		Salt strömming till Amerika . .	31
		Sillens uteblifvande på norska kusten	31
		Svensk fiskeexport på Tyskland	32
		Under strecket	32